

Preguem pel Seminari Menor en Família

Xavier Novell, bisbe de Solsona

El mes de setembre és un mes clarament marcat per l'inici del curs escolar, amb tot el que això comporta, tant en l'àmbit familiar (infants i joves que tornen a les classes, horaris de la llar que es redefeixen, compres sovint massa costoses...) com també en l'àmbit social i parroquial (represa d'activitats, retorn als horaris d'hivern...). En aquest sentit, una realitat pastoral de la nostra Església diocesana que es reactiva amb el nou curs és el Seminari Menor en Família. Com sabeu, ja fa uns anys va néixer al nostre bisbat un espai formatiu destinat a acompanyar nois majors de dotze anys a discernir la seva vocació. Aquesta iniciativa, des de la tardor de l'any 2014, ha anat fent un treball discret però concret i molt esperançador. I és que diversos nens i nois de les nostres parròquies han tingut l'oportunitat de plantejar-se, de forma apropiada a la seva edat i als nostres temps, si Déu els demanava ser sacerdots. Un plantejament que n'ha portat alguns a deixar el Seminari Menor i d'altres a continuar fent el pas cap al Seminari Major.

On trobar els nois que puguin animar-se a formar part del Seminari Menor en Família? Doncs ni més ni menys que en el dia a dia de les nostres parròquies: en els grups de catequesi o de pastoral juvenil, entre els escolans, en la vida cristiana de les famílies, en les activitats organitzades per les delegacions de Vocacions o de Joventut... En el fons, per a l'infant i el jove, qualsevol ocasió de viure i acréixer la fe en Jesús pot ser ocasió per a plantejar-se la pròpia vocació.

El mes de setembre, a més de ser el mes del «retorn a l'escola», és un mes de recollida de fruita per a moltes parròquies del sud del bisbat. El pagès sap bé que, per a poder recollir bones pomes i peres, cal haver fet un bon planter, cal haver conreat la terra i acompanyat els arbres durant

tot l'any, i durant molts anys! Semblantment passa amb la vocació específica de cadascú. El «seminari», per la seva etimologia, és el lloc on es fan créixer les llavors (en llatí, *semina*). La llavor, que és allò essencial, la hi posa Déu (la crida d'amor que ell ens adreça); però a la comunitat cristiana (a cada un dels seus membres) li correspon de treballar bé la terra per tal que aculli i faci fructificar la llavor, i això significa vetllar perquè els infants i joves puguin sentir, reconèixer i respondre encertadament i amb confiança a la crida que Déu els adreça.

Tinguem, doncs, present el nostre Seminari Menor en Família: preguem per la seva tasca i col·laborem-hi, amb la certesa esperançada que Déu no deixa de fer arribar la seva crida al seu Poble.

